

STEM

DOORIBRAALK

**Richard
Shakarian,
Southern
California, USA**

Een echte doorbraak

Na mijn open-hart operatie had ik nog een aantal maanden van herstel voor de boeg. Ik zat aan de grond, want het was gedaan met mijn gezondheid en met mijn financiën. Ik moest weer helemaal opnieuw beginnen. Mijn vrouw Vangie en ik beseften, dat daarvoor een fysieke en een financiële doorbraak noodzakelijk waren.

Tijdens deze periode van herstel kwam mijn vriend Jay langs. Hij vroeg mij een 2 ha groot industrieterrein voor hem te verkopen. Het grensde aan het vliegveld van Riverside in California en was bijzonder veel waard. Ik zei hem, dat ik niet in onroerend goed deed, trouwens, ik was nog lang niet de oude. Hij antwoordde echter, "Jij kent de mensen die dit stuk

land willen kopen. Alle makelaars die ik tot nu toe gepolst heb, zagen het niet zitten". Zelf noemde hij toen nog mijn vriend Bob, die het misschien wel wilde kopen.

Ik belde Bob op. Met z'n drieën reden we vervolgens naar Riverside. Binnen een uur besloot Bob het terrein te kopen en ik kreeg mijn makelaarsprovisie. Ik dacht, "Ik ben nota bene nog aan het herstellen, heb niet eens mijn nette pak aan, en de Heer beantwoordt mijn gebed al!" Als jongen had ik mijn vertrouwen al op Jezus Christus gesteld en sindsdien had ik God altijd van harte gediend. Hij had mij dan ook nooit in de steek gelaten.

Enige tijd later vroeg een andere vriend, Carl, mij om een soortgelijk terrein van 3 ha in de buurt van de Universiteit te verkopen. Het lag vlak bij een kruising van twee hoofdwegen. Hij wilde wel contante

betaling: \$860.000,-! Een andere make-laar had al een jaar lang geprobeerd het voor hem te verkopen, zonder resultaat. Ik vertelde hem, wat het probleem was: zijn vraagprijs was te laag! "Het is minstens een miljoen dollar waard", legde ik hem uit. Hij ging hiermee akkoord, maar eiste bovendien, dat het koopcontract binnen een week na aankoop betekend zou worden. Dat was natuurlijk praktisch onmogelijk. Ik ging weg met die opdracht, besefend dat ik een prachtig stuk grond in de aanbieding had, voor een goede prijs, maar onwetend hoe ik aan Carls voorwaarden zou moeten voldoen.

We begonnen daarom over deze zaak te bidden, "Here God, U weet, dat wij onze zaak aan U hebben toegewijd. Ik moet U bekennen, dat ik niet weet, hoe ik dit stuk grond op Carls voorwaarden moet verkopen. Maar Heer, U heeft mij dit in handen gegeven en daarom geloof ik dat U mij ook de juiste koper zult aanbrengen". Een paar dagen later werd ik opgebeld door iemand van Oosterse origine. Deze zei, "Richard, ik heb een vriend die in grond geïnteresseerd is. Hij is ontzettend rijk en eigenaar van een groot aantal zaken. Hij wil meer geld in de Verenigde Staten investeren. Heb jij iets voor hem?"

"Ja, inderdaad heb ik net wat hij nodig heeft." De man vloog naar Los Angeles en toen ik hem het terrein had laten zien, gaf hij mij \$100.000 als deposito. Prompt daarna probeerde hij echter de aankoop in zijn voordeel te veranderen, maar ik hield voet bij stuk, door hem te zeggen, dat hij zijn cheque weer mee naar huis kon nemen. Toen ging hij met mijn voorwaarden akkoord en op de vrijdag van diezelfde week kwam hij met de resterende \$900.000 over de brug. Binnen een week hadden we een koop van \$1000.000 afgesloten!

Met Gods hulp ben ik in deze business terecht gekomen, omdat we ervoor baden en hem de leiding over ons leven gaven.

Voordat we in alle ernst ons avontuur met God aangingen, was er nog één transactie nodig. Ik had al vaak in het leven van

mijn vader, Demos, gezien dat God altijd op een persoonlijke manier behulpzaam is, als wij bereid zijn Zijn wil te doen.

Harold had me gevraagd een zakenrelatie voor hem te zoeken die geïnteresseerd was in een stuk grond met een oppervlakte van 5 km² in Palm Springs. Er stonden kadastraal 8000 huizen geplanned, twee winkelcentra, een industrieterrein en twee golfbanen. Hij vroeg er 10 miljoen dollar voor, maar kon de koop niet rond krijgen. Ik had het gevoel, dat het mij wel zou lukken. Omdat hij intussen alle vergunningen had verworven van de overheid, meende ik dat de waarde ervan inmiddels flink was opgelopen. Daarom zetten we de prijs op 15 miljoen.

Toen ik een paar dagen later mijn bureau opruimde, kwam ik een visitekaartje tegen, dat ik om de een of andere reden maar niet kon weggooiden. Een paar dagen later kreeg ik het weer in handen en het leek wel of het licht gaf. Ik besloot de man op te bellen, maar vond het eigenlijk maar gek, omdat ik geen enkele reden voor dat telefoontje had.

Toen ik hem vroeg, waar hij zich op dat moment mee bezig hield, zei hij dat hij net makelaar in onroerend goed was geworden en daarbij samenwerkte met een stel agenten uit het Verre Oosten. Toen ik hem vertelde, dat ik in de "grondverkoop" zat, stelde hij voor om eens te komen praten. Ik vertelde hem over Palm Springs, met gevolg dat ik het terrein aan een van zijn cliënten kon laten zien. Deze was er meteen weg van, omdat hij inzag wat een geweldig potentieel het in zich had. Zodra hij echter ingestemd had met de transactie, begon de zaak te traineren. Hij speelde daarbij een soort kat- en muisspelletje. Ik besloot ervoor te bidden en voelde duidelijk dat hij de verkeerde gegadigde was. Een paar dagen later bleek dit zo te zijn, zodat ik zijn makelaar opbelde om te zeggen, dat we met hem geen zaken konden doen.

Ze brachten mij in herinnering, dat mijn verkoper over tien dagen een hoop contant geld nodig had. "Dat weet ik, maar ik weet ook dat de juiste koper nog buiten rond-

Richard Shakarian en zijn gezin

afloop keken we eens terug naar mijn persoonlijke gezondheidstoestand en financiële situatie van zo'n twee jaar terug. Toen zag alles er nog hopeloos uit. Maar God had mij uit een onmogelijke situatie opgericht. Nadien konden we de ene transactie na de andere afsluiten. Ja, God eert degenen die hun vertrouwen in Hem stellen. Ik besepte, dat ik mij kon vastklampen aan de profetieën die al in mijn jeugd over mij waren uitgesproken. Op Gods tijd

zouden die zeker uitkomen.

Al die jaren was ik ook nauw bij Gods werk betrokken. Vangie en ik reisden naar meer dan vijftig landen. Ik had deel genomen aan allerlei bijeenkomsten, waar soms 10.000 tot 18.000 jonge Amerikanen aanwezig waren en duizenden een ontmoeting met Christus hadden. Ook had ik mijn vader geholpen bij zijn werk voor de FGBMFI.

Kort na die Palm Springs zaak ging ik weer eens naar mijn vader om hem te vragen of ik binnen de FGBMFI iets voor hem kon doen. Een paar dagen later vertelde hij mij, dat hij door enkele regeringsleiders van Armenië was uitgenodigd, nadat deze eerst een bezoek aan hem gebracht hadden. Vader wilde dat ik namens hem zou gaan. Ik moet bekennen, dat ik niet bijster enthousiast was. Dit was namelijk het land waaruit de Shakarians ooit vertrokken waren, daarbij gehoorgevend aan Gods opdracht. Omdat mijn grootvader en diens vader gehoorzaam waren geweest, had God hen rijkelijk gezegend. En die zegen was overgegaan op de huidige generatie Shakarians. Toch was ik er niet zo zeker van, dat ik gaan moest, totdat een groep Russen uit Kiev een bijeenkomst

loopt". "Wie is dat dan wel?" was hun vraag... Na dit gesprek moest ik op reis naar Tulsa, Oklahoma, waar ik zou deelnemen aan enkele Christelijke bijeenkomsten. Die afspraak lag al enige tijd vast. Toen de anderen protesteerden dat de tijdslimiet daarmee zou worden overschreden, moest ik hun wel uitleggen, dat ik mij aan een "afspraak met God" moest houden en dat Hij wel voor de afwikkeling van e.e.a. zou zorgdragen. Tijdens mijn afwezigheid kwam een koper uit Taiwan overvliegen. Hij behoorde tot de rijkste mensen uit die hoek van de wereld. Ik had echter nooit tevoren van hem gehoord. Toen het terrein in Palm Springs aan hen getoond werd, waren zij meteen enthousiast: ze wilden het coute que coute hebben. Toen ik naar huis belde om te horen hoe de zaken er voor stonden, kon ik mijn oren nauwelijks geloven. We hadden het terrein voor 14 miljoen verkocht, waarbij ze een vooruitbetaling van \$500.000 contant hadden gedaan.

Wat een wonder! De afwikkeling leverde nog de nodige problemen op, maar we bleven God danken voor wat Hij gedaan had. We vertrouwden erop, dat Hij ons ook in de afwikkeling bij zou staan. Na

van de FGBMFI in Californië bezocht. Avond aan avond vertelden ze ons, soms tot 2 uur in de nacht, wat God in Rusland aan het doen was.

De Heilige Geest opende toen onze harten voor de Sovjet Unie. Jeremy en Brenda Dalton (onze schoonzoon en dochter) voegden zich bij ons. Hij is een bekend gospelzanger en -schrijver. Paul en Joyce Toberty, eigenaar van een paar radiostations en kantoorpanden, en nog enkele anderen sloten zich ook bij ons aan.

We werden koninklijk ontvangen. De plaatselijke Christenen hadden bijeenkomsten belegd en de overheid stelde daarvoor gratis stadions, zalen en sportaccommodaties beschikbaar. Op dat moment waren de communisten daar nog de baas. Toch steunde de regering onze bijeenkomsten door reis- en verblijfkosten voor haar rekening te nemen.

Voor onze slotbijeenkomst vroegen we de grootste sportarena die in Armenië beschikbaar was. Hun reactie was, "Weet u

dat wel zeker? Er zijn in onze republiek niet genoeg Christenen te vinden om die accommodatie te vullen." We drongen echter zo aan, dat ze ons tenslotte terwille waren. Het bleek dat een Christelijke TV-ploeg daar juist aan het filmen was i.v.m. de grote aardbeving die er had plaats gevonden. Zij waren in staat veel van onze meetings vast te leggen. Tijdens ons verblijf aldaar, dat slechts een week duurde, hebben zich zo'n 10.000 mensen aan Christus toegewijd. In het Armeens zeiden ze daarbij, "Wij willen ons leven voor Jezus neerleggen. We zullen ons land en de gehele Sovjet Unie voor God winnen." Onder hen waren wetenschappers, artsen, ingenieurs, boeren, en zelfs militairen in uniform. Terwijl ze daar zo stonden, huilden ze, toen ze hun leven aan God gaven.

We hebben 20.000 exemplaren van het Johannes-evangelie uitgedeeld. Deze waren gedrukt op de pers van het Centrale Communistische Comité en betaald door

Vervolg blz. 14

Richard Shakarian spreekt een menigte van 15000 Armeniërs toe.

EEN GEWONE KEREL

*Dave Kelly,
Brighton, Engeland*

In mijn jeugd hadden we het thuis niet breed. Mijn vader leed aan een ernstige zenuwaandoening waardoor hij erg beperkt werd. Dat was eigenlijk zonde, want hij was erg knap; een genie op het gebied van de elektriciteit en bovendien sprak hij vloeiend Frans. Maar om eerlijk te zijn, ik had nooit het gevoel iets tekort te komen; de situatie was nu eenmaal zo. Trouwens, mijn moeder probeerde altijd het ontbrekende aan te vullen door met mij mee te gaan naar het cricket veld, naar voetbal of tennis.

Hoewel ik keurig iedere week mee naar de kerk ging, vond ik het maar saai. Ik had liever op het sportveld gezeten. En hoewel ik op mijn zevende “mijn hartje aan Jezus gaf”, maakte dit in wezen niet veel uit.

Tijdens mijn tienerjaren raakte ik meer geïnteresseerd in wat de wereld te bieden had. Ik vond dat de Jezus zoals deze in de Bijbel wordt afgeschilderd (een man die, waar Hij ook kwam, opzien baarde, door

mensen te genezen of uit de dood op te wekken, zo immens verschilde van de Christenen die ik kende. Onder hen was er geen sprake van wonderbaarlijke genezingen en naar mijn mening bestond het hele Christelijke leven alleen maar uit “doe dit” en “laat dat” en dit laatste dan vooral! Toen ik dan ook net twintig was geworden, had ik geen tijd meer voor God over; mijn god was sport.

Toen ik drieëntwintig was, leek het of alle vaste grond onder mijn voeten werd weggespoeld. Het meisje, waar ik al drie jaar vaste verking mee had, liet me zitten terwijl ik haar n.b. hoopte te trouwen. Alles wat ik daarmee aanpakte mislukte: mijn sportprestaties gingen achteruit, mijn werk liep niet vlot, de paarden waar ik op wedde verloren hun race en eentje kwam zelfs buiten de baan terecht, als was het om het me nog eens goed duidelijk te maken: Niets, absoluut niets gelukt je! Ik had me voorgenoemen God niet om hulp te vragen. Als ik ooit Christen wilde worden, dan moest dat gebeuren als ik er klaar voor was, en niet omdat ik toevallig in de puree zat. Ik ging nog wel naar de kerk, maar

deed dit voornamelijk voor mijn moeder. Het zei me echter niet zoveel. Overigens, er waren daar natuurlijk best een stel aantrekkelijke jongedames!

Toen ik echter ophield met naar de kerk te gaan, ontdekte ik tot mijn verbazing dat ik het miste. Ik begreep niet waarom. Ik besloot daarom er toch maar weer naartoe te gaan, en tot mijn verwondering vond ik de dingen die ik daar te horen kreeg ineens zo gek nog niet. Het gevolg was, dat ik besloot mijn leven aan Jezus Christus toe te wijden, maar dit maakte aanvankelijk niet veel verschil. Wel weet ik nog hoe ik op een avond, na een volkomen fout gelopen sollicitatiegesprek, in mijn Bijbel las.

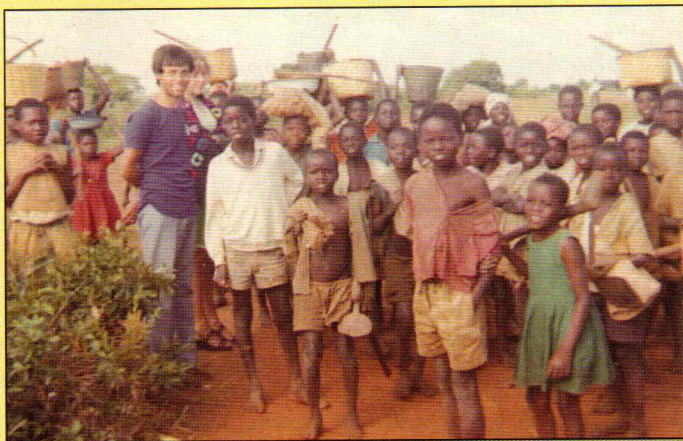
Jezus zei daar, dat wie Zijn discipel wilde worden, eerst maar eens de "kosten diende te berekenen". Dat betekende Hem op de eerste plaats van je leven zetten, dus vóór je familie, je werk, je ontspanning. Dat Bijbelgedeelte eindigde met de woorden, "Wie oren heeft om te horen, die hore!" Ik besepte, dat God wilde dat ik Hem serieus nam. Toen ik tenslotte hieraan toegaf, was het of er een zeldzaam gevoel van vrede over mij heen spoelde. Fantastisch!

Ik kreeg a.h.w. een ontzettende dorst naar alles wat de Bijbel te vertellen had en raakte bijzonder geïnteresseerd in alles wat God deed. Een zending van "Jeugd Met Een Opdracht" kwam bij onze kerk op bezoek en de Heer legde het verlangen in mijn hart om hun School voor Evangelisatie in Rhodesië (Zimbabwe) te bezoeken. Daar kwam deze zending vandaan. We baden er voor, ik meldde me aan en werd geaccepteerd.

Ik miste mijn meisje nog steeds. Zij was ook een Christen. Op dat moment bezocht

ze, ver weg, een universiteit. Ik vroeg de Heer of Hij mijn gevoelens voor haar uit mij wilde wegnemen, maar dat deed Hij niet. Toen ik dit probleem op een dag met een van mijn vrienden deelde, gaf hij mij de raad een tijdje in retraite te gaan en God te prijzen voor wat Hij voor mij had gedaan.

De volgende dag, een zaterdag, leek me uitermate geschikt, ofschoon ik er totaal geen zin in had. Ik weet nog, hoe ik een uur later met de zekerheid vervuld werd dat ik binnenkort met mijn vriendin herenigd zou worden. Bovendien leidde God mij naar een Bijbeltekst in Jeremia 31:18-22 die duidelijk sprak over mijn situatie.

Dave in 1975, tijdens een reis door Malawi

Vervolgens werd ik door mijn vriendin Beverley opgebeld. Ik had haar in geen negen maanden gezien of gehoord en nu wilde zij een afspraak met me maken! Kennelijk had God ook in haar leven e.e.a. uitgewerkt en de volgende maandag verloofden wij ons. Vier maanden later trouwden we en we begonnen als echtpaar de cursus aan de School voor Evangelisatie in Salisbury.

Dave Kelly en zijn gezin

In de negen maanden dat we daar waren, zagen we hoe Jezus Christus dezelfde wonderen deed als waar we in de Bijbel over hadden gelezen. Op wonderbaarlijke wijze werd er tegemoet gekomen aan onze financiële noden. Op een keer zouden we een reis naar Malawi gaan maken, maar we hadden geen geld voor de benzine. Toen we 's nachts om 1 uur ons kampeement zouden verlaten kregen we bezoek van een voorganger met wie wij samengewerkt hadden. Hij vertelde dat hij, samen met een paar andere dominees voor ons had gebeden. God had hun duidelijk gemaakt, dat ze ons onverwijld geld moesten geven! Het bedrag dat we kregen, dekte precies onze kosten. Prijs de Heer! Dit soort zaken kwam regelmatig voor en we leerden daarmee, dat God voor Zijn mensen zorgt.

In die tijd werd het me duidelijk, dat ik terug moest naar Engeland om daar werk te zoeken. De Heer zei me ook, dat ik daar contact moest opnemen met een Christelijke organisatie voor zakenlieden. Ik had nog nooit van de FGBMFI gehoord. Eenmaal in Engeland, vond ik een baan bij een grote verzekeringsmaatschappij. In 1979 werd ik naar Bristol overgeplaatst. Daar leende iemand mij een exemplaar van "De Gelukkigste Mensen Van De Wereld", het

verhaal van de stichter der FGBMFI. Naarmate ik verder las, besepte ik, dat dit de organisatie was, waar God mij destijds op had gewezen.

Ik was erg enthousiast, toen ik ontdekte dat er een afdeling in Bristol was. Rom McCatty was er voorzitter. Ik weet nog hoe ik de zaal in het Grand Hotel binnenliep om deel te nemen aan een ontbijt-

meeting. Ik werd getroffen door de ongelooflijk warme, hartelijke sfeer. Dit was mijn eerste ontmoeting met de FGBMFI en ik vond het die eerste ochtend geweldig. Al eerder had ik gezien, hoe God op wonderbaarlijke manier soms te werk gaat, maar het leek wel of Hij er ditmaal een nieuwe dimensie aan gaf.

Ik vertelde over mijn geloofservaringen aan andere aanwezigen en zag hoe ze tijdens de meeting hun leven aan Jezus gaven. Het was ongelooflijk! Ik maakte mee, dat de Heer mensen ter plekke genas of vrij zette en wel op een wijze zoals ik nooit tevoren had meegemaakt.

Sindsdien is er veel gebeurd. God heeft mij naar Brighton geleid, terug naar de stad waar ik ben opgegroeid. Ik heb me daar bij een FGBMFI-chapter aangesloten. En ook daar zagen we God wonderen verrichten. Beverley en ik zijn nu 17 jaar getrouwd. We hebben twee fijne kinderen, Marianne en Neil, die 14 en 11 jaar oud zijn.

Ik beschouw mijzelf als een heel gewone kerel, die een bijzonder ongewone God dient, een God die om mij geeft, en die in staat is veel meer voor mij te doen dan Ikzelf maar kan bedenken. Ik zou Hem iedereen kunnen aanbevelen. ■

Nalopers zijn doodlopers

Hans van Dingstee,
Son, Nederland

Als jochie van acht snapte ik er niets van, maar kennelijk was het uitermate belangrijk wat mijn vader en ooms met elkaar bespraken, als zij zondags na de kerkdienst bijeen kwamen. Immers, op die dag alleen werden de schuifdeuren van de salon geopend en kon je vagelijk, door de dikke, blauwe sigarenwalm heen, zien en horen hoe oom A. de stellingen van Ds. Miskotte te lijf ging, oom B. meende dat Prof. de Hartog gelijk had en oom C. tenslotte olie op het vuur gooide, door Gunning erbij te halen.

Voormannen

Zoals gezegd, ik begreep er niets van, en het kan ook best zijn, dat bovengenoemde namen in andere volgorde ter tafel kwamen. maar terugziend op deze tafereelen, die mij levendig voor de geest staan, geloof ik stellig dat zij mede de basis gevormd hebben voor datgene wat ik in latere jaren zelf heb doorgemaakt. Ik ben n.l. tot de ontdekking gekomen, dat mijn leven zich gekenmerkt heeft door perioden waarin mensen, en dan in het bijzonder mannen, een bepaalde invloed hebben uitgeoefend. Gedurende die perioden ging ik, met enige overdrijving gezegd, voor hen door het vuur. Verdwenen zij echter om de een of andere reden weer uit mijn gezichtsveld, dan was die invloed weer snel teniet gedaan: Géén interessanter vak, tijdens mijn lyceumjaren, dan het vak Engels. Maar ja, mijnheer Haverkamp

was dan ook de man bij uitstek die je de rijkdom van die taal liet ervaren. Helaas, einde lyceum, einde Haverkamp, einde interesse!

De jeugddiensten in de Hervormde kerk: Ds. Jan H. de Groot...Ds. van den Blink... Wat wisten ze me te bezielen met hun eigentijdse preken. Totdat er een nieuwe naam verscheen. Exit De Groot; exit Van den Blink. Want de padvindersonnee, Muilwijk, werd mijn idool. Om hem was het, dat ik elders ter kerke ging. Om hem was het ook, dat mijn a.s. vrouw en ik trouwden in die kerk. Maar alweer, het wordt haast eentonig, uit het oog, uit het hart. We vertrokken naar Curaçao, ver van de bezieling van een De Groot of een Muilwijk, en het geestelijk vuur bleek niet meer dan een gloeiend kooltje te zijn dat al spoedig doofde in de hete tropenzone.

Bijna tien jaar lang verscheen er geen nieuwe naam aan het firmament, met gevolg dat kerk, geloof en alles wat met het

geestelijke te maken had, op een uiterst laag pitje kwamen te staan. Werd er aanvankelijk nog voor het eten gebeden (wat ik van huis uit gewend was te doen) ook deze 'gewoonte' verdween. Met kerst naar de kerk en voor het overige werd de zondag op de zeilhaven of aan het strand door gebracht... Een heerlijke tijd, waarin het ons materieel aan niets ontbrak, waarin we schitterende reizen konden maken en een geweldig stuk levenservaring mochten opdoen. En toch...

Toch bleek er na die tien jaar in wezen niets veranderd te zijn. Want terug in Nederland verschenen weer de mannen-van-naam ten tonele. En alweer, zolang zij er waren, was mijn geestelijke belangstelling weer gewekt.

Één beslissing

Als ik zo op 't leven terugkijk, dan vermoed ik (bewijzen kan ik het niet) dat al die mannen in wezen een identiek verhaal hebben verteld, een zelfde boodschap hebben verkondigd. Maar dat God het moment bepaald heeft, waarop die boodschap, de essentie ervan, pas echt tot mij door kon dringen. Want de laatste man uit de hele rij was niet anders dan de anderen, maar zijn 'verhaal' sloeg op de een of andere manier in! Het heeft in mijn geval niet geleid tot datgene wat in veel getuigenissen wel een 'bekering' genoemd wordt, een plotselinge, radicale ommekeer in mijn (geestelijk) leven. Nee, veeleer was het een bewuste beslissing om het te wagen een leven te gaan leiden, waarin ik mij voornam de leiding ervan aan Jezus over te geven. Met opzet gebruik ik hier de woorden 'wagen' en 'voornam', omdat ik maar al te goed beseftte, dat ik naar mijn gevoel een sprong in het duister deed, en dat het mij moeite zou kosten vol te houden.

Ik had inmiddels genoeg bijbelstudies gevolgd om te weten, dat Jezus beloften heeft gedaan. Beloften waarvan niemand kan beweren, dat Hij zich er niet aan gehouden heeft. En toch is het blijkbaar voor ieder die met Hem het levensavontuur aangaat weer moeilijk om het eigen-ik, het zelfbeslissingsrecht uit handen te geven.

Jezus heeft zich, dat kan ik nu wel zeggen, nooit aan mij opgedrongen. Altijd heeft Hij mij de vrije keus gelaten mijn leven naar eigen inzicht in het richten of (het oude liedje) anderen na te lopen.

Aanvankelijk meende ik, dat God min of meer gebuft had, dat ik mij voortaan voor Hem wilde inzetten. Ik zag allerlei geestelijke werkerterreinen braak liggen, zowel binnen de kerkelijke gemeente die ik bezocht, als op het zendingsveld. Ik hoefde alleen maar Zijn zegen te vragen over datgene wat ik goed achtte te doen. En ondanks de hierboven beschreven beslissing om Jezus te volgen, kwam het er meestal op neer dat ik van Hem verwachtte dat Hij mij achterna liep om (lieft goedkeurend en dankbaar) Zijn welgevalen uit te spreken over mijn prestaties. Ja ja!

Bechterev

Zo meende ik zelfs een chronische ziekte (een reumatische aandoening, die de Ziekte van Bechterev wordt genoemd) te kunnen 'gebruiken' in Zijn werk. Al zo'n 15 jaar lang zette het kraakbeen van mijn wervelkolom zich langzaam om in kalk, wat op den duur een totale verstijving van de rug tot gevolg zou hebben. Dit alles ging met veel pijn gepaard en een remedie bestond er niet voor. Mijn redenatie nu was: Indien ik in verband met deze ziekte zou worden afgekeurd voor mijn werk, kon ik mij full time inzetten voor God. Pijn went, en ik was bereid dit offer te brengen. Nogmaals gezegd, ik vond dit een goede zaak, waar God zeker mee gediend zou zijn. Het gevolg van e.e.a. was, dat ik eigenlijk geen geloof wilde opbrengen voor de mogelijkheid, dat God mij wel eens zou willen genezen.

Op Bijbelse gronden geloof ik namelijk, dat God nog steeds mensen door de kracht van Zijn Heilige Geest kan en wil genezen. Voorbeelden daarvan heb ik heel wat keren in mijn nabije omgeving mogen beleven. Als ik dan ook weer eens erg veel pijn had i.v.m. mijn Bechterev, waren er altijd wel mensen in mijn omgeving die voor mij wilden bidden, om God te vragen mij van deze ziekte te genezen.

Wie hield ik nu eigenlijk voor de gek? Was het mijzelf of was het God, of allebei? In ieder geval, om niet al te zeer uit de toon te vallen, liet ik het toe dat men voor mij bad, maar in mijn hart besefte ik, dat een eventuele genezing niet strookte met mijn plannen. Immers, die afkeuring zou dan niet doorgaan; ik zou tot mijn 65-ste moeten werken en de zending zou verstoken blijven van mijn steun!

Het moet wel de Heilige Geest zelf geweest zijn die mij op die bewuste septemberavond in 1984 a.h.w. uit mijn stoel tilde en mij 'dwong' tijdens een kerkdienst te reageren op de oproep van een evangelist om naar voren te komen, opdat hij voor mijn ziekte kon bidden. Het waren eenvoudige woorden, waarin hij aan Jezus vroeg mijn rug te genezen. Ik voelde niets bijzonders; er gingen evenmin kerkklokken luiden en er vielen ook geen sterren van de hemel. Maar een feit was, dat ik de volgende dag zonder pijn wakker werd! En de dag daarna ook. Ik besefte echter heel goed, dat de menselijke psyche een verraderlijke kant heeft, die heel goed in staat is ons voor de gek te houden. Ga maar eens met kiespijn naar een leuke film kijken. Hoe vaak gebeurt het niet, dat die kiespijn dan verdwijnt (om enige tijd later weer verhevigd terug te komen!)

Het bewijs

Ik vertrouwde het DUS niet en ging twee weken later maar al te graag met 28 andere patiënten op kur-reis naar Hongarije, een voortreffelijk aanbod van mijn ziektekostenverzekeraar. De dienstdoende reumatoloog stelde voor eenieder de passende therapie vast. Ik werd, als enige, naar het ziekenhuis gestuurd om rontgenfoto's te laten maken. Was ik nu wel of niet verbaasd, toen hij – na de foto's bestudeerd te hebben – tegen mij zei, "Mijnheer, u heeft helemaal geen ziekte van Bechterev! Kijkt u maar; er bevindt zich geen kalk op de plaatsen waar de tussenwervelschijven behoren te zitten!" Het overtuigend bewijs was geleverd: Jezus had mij genezen! Ik kan nu zeggen, dat ik nooit meer rugpijn heb gehad... Maar ik bleef wel met een probleem achter.

Hoe moest het nu met de zending, met die afkeuring, met die o zo nodige inzet van mij? Het is eigenlijk best humoristisch hoe de zaak is afgelopen. De controlerend arts van het ABP had eerst vastgesteld, dat ik – mèt Bechterev – best onder bepaalde condities mijn werk kon blijven uitoefenen. Een tweede arts, die om een z.g. second opinion werd gevraagd sprak in zijn conclusie echter niet over Bechterev, maar vond de werkdruk dusdanig groot, dat hij een 50% afkeuring noodzakelijk achtte. Daar mijn werkgever echter de resterende 50% niet kon invullen met het door de ABP-arts voorgeschreven werk, was men genoodzaakt mij vroegtijdig te pensioneren. GEVOLG: Ik was gezond, vrij van pijn en beschikbaar!

Navolger

Zijn er sindsdien essentiële veranderingen in mijn leven gekomen? Op het moment dat mijn plannen met mijn zendingsorganisatie stuk liepen, kwam ik, geheel ongewild en ongezoekt, in contact met de oprichters van het nog kersverse chapter Eindhoven van de FGBMFI. Ditmaal geen voormannen die mij tot een naloper (en dus uiteindelijk tot doodloper) zouden maken. Nee, ditmaal ervoeren de betrokkenen, waar ik er één van was, duidelijk de leiding van Gods Geest. Als Hij de leiding neemt, ben je geen naloper, maar een navolger. Een hemelsbreed verschil, dat tot gevolg heeft dat je weet op de plaats te zijn waar God je hebben wil. Het is geweldig fijn anderen te kunnen vertellen, dat God nog steeds geneest. Belangrijker echter is het anderen te laten zien dat een leven onder leiding van Gods Geest geen doodlopende weg is, maar tot Leven leidt; Leven met een hoofdletter L!!!

Hans van Dingstee is gepensioneerde leraar. Hij is voorzitter van het Eindhovense chapter van de FGBMFI. Hans en zijn vrouw Truus hebben twee getrouwde dochters en vijf kleinkinderen.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIEZAKENLIEDEN

Het tijdschrift STEM wordt elke twee maanden uitgegeven door de Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI), een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Alle rechten voorbehouden.

Stichter en president: Demos Shakarian. *Europese vice-president:* James Winter. *Internationaal kantoor voor Europa:* Mechelsesteenweg 30, B-3000 Leuven, België. tel. 016-207944; fax 016-207931. *Coördinator Europese chapters:* Bob Spilman. *Hoofdredacteur "De Stem" voor Europa:* Blair Scott. *Productie-assistent:* Donato Anzalone. *Redacteur Nederlandse "Stem":* Hans van Dingstee; 04990-72521

Nationaal bestuur Nederland: I.L. v.d. Zee (*voorz.*), H.Hahn (*secr.*), H. Duynisveld (*penningm. & Field Rep.*), W.Breedveld (*Field Rep.*). **Administratie en distributie:** J.de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-152725. *Bankrekening:* ABN 56.95.01.245 en Postbank 187344, beide t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht. **Secretariaat:** Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-536592.

Nationaal bestuur België: Marc Den Haerynck (*voorz.*), Koen Van Neste (*secr.*), Luc Waroquier (*penningm.*), Marc Den Haerynck, Raoul Richez (*field representatives*). **Administratie en distributie:** Mechelsesteenweg 30, B-3000 Leuven; tel. 016-207944, fax 016-207931.

Plaatselijke chapters in Nederland:

<i>plaats</i>	<i>bijeenkomst in</i>	<i>elke</i>	<i>inlichtingen</i>
AMERSFOORT	Rest. Schep Hoevelaken	2e maandag	R. van Ginkel tel. 03494-59259
AMSTERDAM	Rest. De Bosrand Amsterdam	2e dinsdag	W. Bouw tel. 020-6439895
DRECHTSTREEK	Hotel Papendrecht Papendrecht	2e maandag	F.W. de Groot tel. 01838-1441
EINDHOVEN	Motel Eindhoven Eindhoven	1e maandag	H.A. van Dingstee tel. 04990-72521
GRONINGEN/ASSEN	Motel Westerbroek Westerbroek	3e maandag	W. Breedveld tel. 05920-40645
DEN HAAG	Rest. De Gouden Leeuw Voorschoten	3e dinsdag	J. van Bijsterveld tel. 070-3253184
HEERENVEEN	Postiljon Motel Heerenveen	laatste maandag	J. Bolt tel. 058-157000
HOOGEVEEN	Motel Spier Spier	2e dinsdag	H. Koning tel. 05910-12013
NAALDWIJK	Hotel Juno Carlton Naaldwijk	3e dinsdag	H. Duynisveld tel. 010-4422860
ROTTERDAM	Rest. Plaswijck Rotterdam	laatste dinsdag	Joh. Hoogendoorn tel. 01727-17527
UTRECHT		2e maandag	H. Wieland tel. 030-333910
ZOETERMEER	"Baron" Hotel Zoetermeer	4e maandag	H. Dijkshoorn tel. 01736-93634

Plaatselijke chapters in België:

<i>plaats</i>	<i>inlichtingen</i>
ARLON (Franstalig)	Jean-Paul Rigaux, tel. 061-277600
ANTWERPEN (Ned.talig)	Leo Van Gulck, tel 03-4402847
BRUSSEL (Ned.talig)	Guido Hoedemaekers, tel 012-263670
BRUSSEL (Franstalig)	Kenneth Kumapley, tel 02-7628300
BRUSSEL (Engelstalig)	Tim Chapman, tel 02-7342077
CHARLEROI (Franstalig)	Jean Leroy, tel. 071-844925
IZEGEM (Ned.talig)	Rik Van Neste, tel. 051-306983
KORTRIJK (Ned.talig)	Frans Van de Kerckhove, tel. 056-220020
LLIEGE (Franstalig)	Kontaktpersoon, tel. 080-33.83.31
LIMBURG (Ned.talig)	Gielen Corrie, tel. 011-644026
MOUSCRON (Franstalig)	Jacob Kalemba, tel. 056-840325
MONS (Franstalig)	Michel Dupriez, tel 067-33.36.00
SAINT-VITH (Duitstalig)	Arno Bourgraff (Lux.), tel. 00 352 808128

Het visioen

Demos Shakarian

In 1952 zei God mij, dat ik een Gemeenschap moest oprichten voor mannen. Deze zouden dan in grote of kleine groepen bijeenkomen in restaurants, hotels, of andere openbare gelegenheden om elkaar geestelijk op te bouwen en bij te staan. Ten einde dit doel te bereiken, kwamen we een jaar lang bijeen in Cliftons Cafeteria te Los Angeles. De belangstelling en het aantal deelnemers was dusdanig gering, dat het er naar uitzag dat we onze bediening moesten beëindigen. Toch was ik er zeker van dat God mij hiertoe geroepen had. In Zijn goedheid gaf Hij mij een visioen, toen ik thuis in gebed gekniel was. Dit gebeurde op de avond voor ik van plan was met de meetings op te houden.

God zei tegen mij, "Ik ben Degene, Demos, die in staat is deuren te openen. Ik ben Degene die de waas van niet-zierende ogen weg kan nemen." "Ik begrijp dat, Heer, en ik dank U." "Dan zal IK het je nu laten zien ook!"

Op dat moment kwam mijn vrouw, Rose, de kamer binnen. Ze liep naar het Hammond-orgel, dat in de hoek van de kamer stond, en toen de muziek door de huiskamer klonk, leek het wel of de hele omgeving helderder werd. Tot mijn verbazing leek het plafond geopend en ik kon hoog in de lucht kijken. Hoewel het buiten pikdonker was, leek het wel of de zon scheen. Ik voelde mij a.h.w. uit mijn lichaam oprijzen, de hemel tegemoet. Onder mij herkende ik de huizen van Downey, Californië. Daar zag je de San Bernardino Bergen en ginds de Stille Oceaan. Tenslotte was ik zo hoog boven de aardbol verheven, dat ik zowel de Oost – als de Westkust kon zien.

Ik weet niet of de aarde nu draaide, of dat ik er omheen cirkelde, maar plotseling zag ik Zuid-Amerika en daarna Afrika, Europa en Azië. Ik kon onder mij, op de aarde miljoenen mensen zien, die schouder aan

schouder stonden. En zoals een zoom-lens van een camera kan inzoomen, zo gebeurde dit ook met mijn blik. Eerst zag ik die miljoenen mannen, maar even later kon ik de details van duizenden gezichten onderscheiden. En het was overal hetzelfde: of ze nu bruin, zwart of blank waren, hun gelaatsuitdrukking was strak, verwrongen; elk verstarde in zijn eigen dood.

Ik riep uit, "Heer, wat is er met hen aan de hand? Heer, help hen!"

Plotseling begon Rose te profeteren. Naar de mens gesproken kon ze uiteraard niet weten, wat ik in dit visioen had gezien. Maar wat ze zei was, "Mijn zoon, wat je nu gaat zien, zal spoedig bewaarheid worden."

Nogmaals draaide de aarde, of zweefde ik er overheen. Weer zag ik die miljoenen mannen. Maar wat een verschil! Ditmaal waren hun hoofden omhoog gericht. Hun ogen glansden van vreugde. Handen waren opgeheven ten hemel. Deze mannen, die eerst gevangen zaten in hun eigen Ik, stonden nu in een onderlinge verbondenheid van liefde en aanbidding. Azië, Afrika, Amerika, overal was datgene wat dood was, tot leven gekomen. Toen was het visioen voorbij.

Sindsdien is de FGBMFI (Full Gospel Business Men's Fellowship International) uitgegroeid tot een internationale organisatie, werkzaam in meer dan 100 landen. Er zijn meer dan 3600 plaatselijke afdelingen waar zakenlieden en mannen die elk aspect van de samenleving vertegenwoordigen lid van zijn: vrije-beroepsbeoefenaars, arbeiders, mannen met grote verantwoordelijkheid, regeringsleiders. Bijna iedere Christelijke denominatie vindt u onder de leden van de FGBMFI vertegenwoordigd.

Voor meer informatie: zie de coupon op blz. 19

Vervolg van blz. 5

de Amerikaans tak van de FGMBFI. Toen enkele ambtenaren vroegen, "Wat kunnen wij nog voor u doen?" zeiden we, "Brengrt u ons maar op de TV." De volgende avond stonden we dan ook in een TV-studio en konden in een live-uitzending vertellen hoe Jezus ons leven veranderd had. Onze laatste meeting werd door 15.000 mensen bezocht. 4000 konden eenvoudig het stadion niet meer in! Alleen al op die avond gaven 6000 mensen hun leven aan Jezus.

De volgende dag opende het leger het vuur op het station. Ook de volgende dagen hoorden we machinegeweerschoten in de straten. Iedereen scheen opeens haast te hebben, waarbij ook de verkeerslichten werden genegeerd. Er hing een rookwolk boven de stad. Om 1 uur 's nachts waren Paul en ik nog in het huis van een van de top-ambtenaren. Hij was bijzonder aardig, maar stelde na verloop van tijd een aantal harde vragen. Hij keek me recht in de ogen en vroeg, "Hoe hebt u dat gedaan?" Ik wist niet wat hij bedoelde en vroeg daarom, "Wat bedoelt u met 'dat gedaan'?" "Wel, toen u een week geleden hier in de stad kwam, had u nog niets; geen organisatie, niets. En binnen een week hebt u het grootste stadion gevuld met duizenden mensen. Hoe hebt u dat voor elkaar gekregen?" Mijn antwoord was nogal eenvoudig, "Dat hebben wij niet gedaan. God deed het!" En toen konden we ook hem vertellen, wat Jezus voor ons betekende. We vroegen hem of ook hij zijn leven aan Jezus wilde geven. Hij stemde daar mee in en zo konden we met hem bidden.

Tijdens ons verblijf in Armenië zagen we ook vele wonderen gebeuren. Zo kreeg iemand zijn spraakvermogen, die in 30 jaar tijd geen woord had kunnen spreken. Een vrouw die al jarenlang verlamd was, werd genezen. Enzovoort, enzovoort.

Tijdens een meeting die aan de voet van de Araratberg werd gehouden, leek het wel of Jezus in Zijn almacht temidden van

zijn volk rond ging, en wonderen onder hen deed. Al sinds 1947 kom ik in allerlei Christelijke bijeenkomsten, waar fantastische dingen gebeuren, maar ik heb het nog nooit meegemaakt als hier. Het leek wel of we gewoon maar toeschouwers waren, die mochten zien hoe God te werk ging, want anderhalf uur lang gebeurde in dat stadion het ene wonder na het andere.

Na afloop kwam een goedgeklede vrouw, lid van de Communistische partij, op mij af en zei, "Meneer Shakarian, ik ben atheïst." Ik vermoedde wel, dat ze mij niet aangehouden had, om mij dat alleen maar te vertellen. Vandaar dat ik zei, "Wel...?" "Ik heb artritis en sinds lang heb ik mijn handen of mijn armen niet kunnen opheffen, zonder dat dit enorm pijn deed. Toen u uw toespraak hield, werd ik genezen". Ze tilde haar arm op. Ik keek haar eens aan en vroeg, "Wilt u nu aanvaarden, dat God bestaat?" Toen ze dit beaamde, ging ik voort, "Wilt u Jezus Christus als de hoogste autoriteit in uw leven aanvaarden?" Ze antwoordde, "Ja!" Het was net als toen Jezus de ongelovigen genas; vanwege de tekenen en wonderen kwamen zij tot geloof in Hem.

Het is zeker, dat Jezus 2000 jaar geleden door eenvoudige zakenlieden werkte. Vandaag de dag kan hij dat nog steeds. Het waren leken die toentertijd de wereld een ander aanzien gaven. God verwacht van ons, dat wij in onze wereld hetzelfde doen. Het enige dat Hij van de zakenlui van vandaag verlangt is, dat zij Hem de eerste plaats in hun leven geven. Ik zou u nog heel wat kunnen vertellen, maar de ruimte laat dit niet toe. Laat het voldoende zijn als ik zeg dat, wie Jezus voorop plaatst, nooit bedrogen uitkomt.

Richard Shakarian is projectontwikkelaar en eigenaar van Golden Eagle Properties. Hij is Internationaal Vice-President van de FGMBFI. Hij en zijn vrouw Evangeline hebben vier kinderen en vier kleinkinderen.

Een dokters-praktijk

*Dr. Tom Penistan,
Suffolk, Engeland*

Toen ik eenmaal besloten had arts te worden, ging ik eerst liftend op vakantie door Griekenland, alvorens naar de universiteit te gaan. Tijdens een Billy Graham campagne had ik kort tevoren mijn leven aan Jezus toegewijd en tijdens mijn tocht besteedde ik dan ook heel wat tijd aan Bijbellezen en bidden. En toch scheen er iets te ontbreken. In een bepaalde stad kwam ik een jongen tegen die kreupel was, en het

zat me niet lekker, dat ik niet – net als de discipelen van Jezus – kon zeggen, “In Jezus Naam, sta op en wandel”. Het was blijkbaar niet voldoende om een opvoeding te krijgen als een nette Engelse middenstander die keurig wekelijks ter kerke gaat. Of Jezus was God, en Hij deed wat Hij in de Bijbel beloofd had, of dit is niet het geval: ik voor mij kon het alleen maar zwart-wit zien.

Dr. Tom en Jan Penistan

Ik had intussen wel geleerd, dat het onzin was te beweren dat alle wegen naar God leiden. Ik wist eenvoudig dat God echt bestond en als er iets diende te veranderen, dat ik dat dan was. Er waren echter zo veel tegenstrijdigheden, conflicten... Ik wist echter, net als iedereen, dat ik mijzelf niet kon veranderen. Toen ik op weg naar huis door Italië reisde, zag ik daar "Het Laatste Avondmaal" van Leonardo Da Vinci. Ik ontmoette daar een man die mij vertelde, dat de schilder ooit naar modellen had gezocht die als voorbeeld konden dienen voor Petrus, de visser, voor Jacobus, enz. Maar hij was er tot dan niet in geslaagd een model voor Judas Iskariot te vinden. Pas een jaar later vond hij de juiste man, en wel in een van de donkerste cellen van de gevangenis. Toen de schilder hem vroeg, of hij model wilde staan, antwoordde de man hem, "Maar herkent u mij dan niet?" Een paar jaar terug was ik nog uw model voor Jezus!"

Mijn gids vroeg me toen, "Zou het met u net zo kunnen aflopen als met die man? Het is niet voldoende om te proberen een goede Christen te zijn. Het gaat erom, dat u Jezus toestaat Heer over uw leven te zijn." Ik heb met hem gebeden en Jezus gevraagd mijn leven te veranderen. Toen ik eenmaal op de universiteit zat, werd ik met veel problemen geconfronteerd, vragen waarbij ik een keuze moest maken: abortus, vrienden, het kiezen van een werkring...

Voor enkele van die vragen bestond er een simpel antwoord, maar voor andere was dit niet het geval. Neem b.v. de tegenstelling

tussen hebzucht en mededogen dat een dokter voor zijn patiënten dient te hebben. (Een dokter kan immers meer verdienen, indien hij aan iedere patiënt minder tijd geeft) Tijdens mijn laatste studiejaar trouwde ik met mijn huidige vrouw Jan. Na mijn afstuderen ervoeren wij duidelijk Gods leiding, wat wel bleek uit het feit, dat ik bij mijn sollicitaties nergens werd afgewezen, behalve daar waar ik weigerde abortus uit te voeren.

Tenslotte vestigde ik mij als huisarts in Sudbury, Suffolk. Daar ook hoorde ik voor het eerst van de Doop in de Heilige Geest. Ik hoorde tijdens een bijeenkomst Trevor Dearing, een Anglicaans geestelijke, spreken en na afloop ontving ik tijdens een gezamenlijk gebed deze Doop. Ik ervoer dit als erg opbouwend en het was alsof ik dichter bij God kwam te staan. Dit leidde tot allerlei nieuwe ervaringen. Ik kan me nog een patiënte herinneren, bij wie de kinderen waren weggehaald, omdat ze wegens dronkenschap uit de ouderlijke macht gezet was. Na een aantal bezoeken aan de psychiater kreeg ze te horen, dat haar geval hopeloos was, omdat ze een identiteitsprobleem had dat niet te behandelen was. Omdat ik meende dat er niets te verliezen was, stelde ik haar voor met haar te bidden. Daar stemde zij mee in. Korte tijd later verhuisde ze en pas een jaar later daarna kreeg Jan een telefoontje van haar waarin ze zei, "Het is alsof God mij naar Zich toe getrokken heeft. Uw man heeft daarvoor ooit met mij gebeden. Nu hoorde ik dat Trevor Dearing binnenkort in Sudbury zal spreken. Kunt u me zeggen wanneer dat zal zijn?"

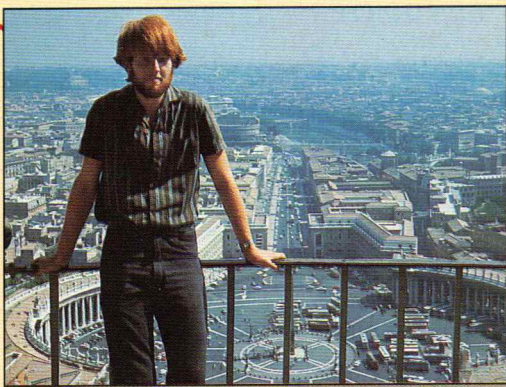
Via een vriendin, Jill, kwamen we in contact met de ouders van een jongen, die ik verder maar Oliver zal noemen. Hij leed aan een zeldzame soort Leukemie, de Letterer Siwe Ziekte. Hoewel zijn ouders geen Christenen waren, vroeg Jill hun toch of ze Oliver naar de gebedssamenkomst wilden brengen. Zijn ouders stemden daar mee in, en zo brachten Jill en Jan Oliver en zijn moeder naar Dominee Bill en Molly Worboys. Deze brachten enige tijd biddend met hem door. Nadien ging Oliver dagelijks zienderogen vooruit. Heel verstandig overigens bleven zijn ouders hem zijn medicijn geven, en steeds wanneer de kinderarts hem zag, schreef hij weer een lagere dosis voor. Het

duurde niet lang of Oliver was vrij van medicijnen en hoewel deze steroïden bevatten die zijn groei konden beïnvloeden, groeide hij normaal uit. Toen hij nog medicijnen gebruikte, voelde hij zich altijd naar, maar nadien voelde hij zich prima. Het overviel zijn ouders eigenlijk, toen het moment aanbroken was, dat zij een school voor hem moesten kiezen. Toen hij ziek was, hadden zij er nooit rekening mee gehouden, dat dit moment wel eens kon aanbreken. Op dit moment is Oliver een gezonde tiener.

Van de week zag ik nog een patiënte, die twee jaar geleden de geringste emotionele problemen niet aan kon, speciaal die welke gerelateerd waren aan de voortplanting. Inmiddels is ze een Christen geworden en nu kan ze heel goed uit de weg met het feit dat ze volkomen verkeerd was voorgelicht en meende een geslachtsziekte te hebben. Ook het feit, dat haar specialist Aids-patiënt bleek te zijn (een reden om haar op die ziekte te laten onderzoeken!) bezorgde haar nu geen angst meer. De kracht waarmee zij deze trauma's het hoofd bood, is een levend bewijs van Gods werkende kracht.

Linda was een vrouw van 25 die aan Anorexia leed. Ze was meer dood dan levend, en hield zich staande met zwarte koffie en sigaretten. Ze was angstig, zonder hoop en naar het leek niet meer te helpen. Toen ik met haar over Jezus sprak, leek ze enige interesse te tonen. Ik legde haar uit dat "Jezus zoiets als een vriend is". Dit sprak haar aan. Steeds wanneer wij hierover spraken, bleek ik precies de juiste dingen te zeggen. Sommige echtgenoten brengen hun kantoorwerk in hun akten tas mee naar huis. Ik deed al niet anders, maar nu in de persoon van een bijzonder vertwijfelde jonge vrouw. Alle eer aan de kracht en de liefde van God (die Hij ook zo overvloedig aan Jan gaf!) waardoor Linda nu een evenwichtig Christen is, die gewoon haar werk doet op een meisjes-school.

Heel wat mensen hebben mij gevraagd iets voor hen te doen, daarbij niet beseffend dat het steeds Jan was, die ervoor zorgde dat het ook werkelijk gebeurde. Ze maakte er ook nooit bezwaar tegen als ik er uiteindelijk de dank voor ontving. Thuis was het ook Jan, die de touwtjes in handen had. Ik verwachtte

Rome, Italië — augustus 1966

zelfs van haar, dat ze mij zei wat er gebeuren moest en daarmee droeg zij in feite alle verantwoording. En ofschoon dat haar goed afging, putte het haar wel uit. Jan verwerkt alles veel gevoelsmatiger dan ik, met gevolg dat de last die ik op haar legde haar vaak angstig, geïrriteerd of bezorgd maakte. Zij kwam erdoor onder druk te staan en ik voelde me minderwaardig.

Een tijd later namen we tijdens de kerstdagen deel aan een retraite. Het ging over het huwelijk en we leerden daar dat mannen hun vrouw dienen lief te hebben, zoals Christus Zijn gemeente liefheeft. We kwamen tot het besef, dat Jezus weliswaar zijn discipelen de

De Doop in de Heilige Geest

In enkele verhalen van dit tijdschrift is sprake van de Doop in de Heilige Geest. Dit is een Bijbelse ervaring die aan de volgelingen van Jezus Christus beloofd is. De bedoeling ervan is de ontvanger de kracht te geven Gods wil te doen. De Bijbel spreekt hier dikwijls over in het boek Handelingen. Voor meer informatie hierover kunt u contact opnemen met een Chapter van de FGBMFI (zie blz. 12).

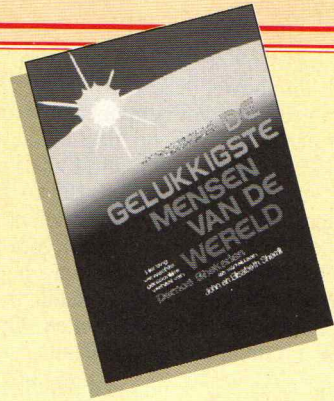
voeten waste, maar dat Hij tevens verantwoordelijkheid op zich nam alsmede het initiatief. We betoonden hierover onze spijt en merkten hoe God genezing bracht in onze relatie en in ons huwelijk.

Jan voelt zich nu veel veiliger, nu ik de verantwoordelijkheid op mij neem en ik voel me er ook fijn bij. Ik weet, dat ik naar haar moet luisteren, om te weten hoe zij de zaken aanvoelt. Nadat we er over gebeden hebben, wordt het ons meestal duidelijk hoe we e.e.a. dienen aan te pakken. Het is voor ons beiden een positieve ervaring geweest.

Als dokter kom je voor vele dilemma's te staan. Zo ben ik er van overtuigd dat het menselijk leven voor God een grote waarde heeft. Dit houdt in dat ik er niet lichtvaardig mee kan om springen. Ik geloof dat dit leven al bij de conceptie begint. Ik heb er best begrip voor, dat sommige mensen denken dat een ongewenste baby meer narigheid dan goeds in de wereld kan brengen. Misschien tast het feit op zich hun gezondheid wel aan, hun baan of hun levensstandaard. Misschien ook zal het kind geen volwaardig leven kunnen leiden. Maar als we het in de baarmoeder doden, dan betekent dat voor mij hetzelfde als een moord op latere leeftijd.

Ik beschouw het als een voorrecht dicht bij ziekte en leed te staan. Het betekent n.l. dat ik af en toe mijn geloof in Jezus Christus met anderen kan delen en dan getuige mag zijn hoe sommige situaties drastisch veranderen. Ik maak geen misbruik van de speciale relatie die er tussen arts en patiënt bestaat. Maar als de gelegenheid zich voordoet, dan vraag ik eenvoudig aan de patiënt of hij ooit bidt, of misschien wil, dat ik voor hem bid. Tot mijn verrassing krijg ik vaak een positieve reactie op deze vragen. Eén ding weet ik echter zeker: gebed in de Naam van Jezus heeft zowel in mijn leven als in dat van veel van mijn vrienden en patiënten verbazingwekkende veranderingen gebracht.

Dr. Tom Penistan, MB, CHB, MRCS, LRCP, is huisarts in Sudbury, Suffolk. Hij is lid van het Chapter Newmarket van de FGBMFI. Hij en zijn vrouw Jan hebben twee tieners, Miriam en Richard.

U kunt dit geweldige boek over het ontstaan van de FGBMFI via uw plaatselijk chapter verkrijgen (zie blz. 12).

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel: 078-152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
Prijs per jaar: BF 270

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God, die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. "Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods" Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. "Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen" Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden" Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: "Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil."

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheus 10:32). Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).**

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIE- ZAKENLIEDEN

1. Te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Overall ter wereld mannen de gelegenheid te bieden van hun ervaringen in Jezus Christus te getuigen en hen op te bouwen, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is n.l. zelf geen kerk of sekte en heeft derhalve ook geen voorgangers of priesters in dienst.

3. Een grotere mate van eenheid onder alle Christenen te bevorderen.

STEM

STEM NR. 923

Dit is een van de 22 talen van het Europese Stem magazine gepubliceerd door het FGBMFI Internationaal Kantoor Europese Regio's, Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: 016-20.79.44 - Fax: 016-20.79.31.

Hoofredacteur voor Europa: Blair Scott.
Productie-assistent: Donato Anzalone.
Lay-out: BURO ROBE. **Artistiek adviseur:** Paul Goodwin. **Andere hoofredacteurs:** V.S.: Jerry Jensen. **South Pacific Editor:** Mark Raffills. **Azië:** C.K. Lee. **Indonesia:** U.E. Medellu.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE-EVANGELIE- ZAKENLIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

- Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: "Nu u Christus hebt ontvangen".
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

NAAM & ADRES (in blokletters):

Nr.923

In dit nummer

DOORBRAAK

Hoe we ook ons leven begonnen zijn, of dat nu in een rijkeluisomgeving was of in een huis waar het aan elk materieel comfort ontbrak, in een gezin waarin we alle ouderlijke aandacht kregen of alleen maar de allernodigste zorg, in een grote stad of in de Afrikaanse binnenlanden, uiteindelijk moeten we toch zelf beslissen wat de doelen en de waarden in ons leven zijn. Natuurlijk speelt de invloed van onze ouders een rol in ons denken, maar wij alleen kunnen kiezen en zijn dan ook verantwoordelijk voor die keus. Dr. Tom Penistan wordt in zijn medische praktijk met vele harde levensvragen geconfronteerd. De antwoorden daarop zijn niet altijd zomaar en gemakkelijk te geven. Maar net als de andere schrijvers heeft Dr. Penistan een bron van wijsheid en kracht gevonden voor de problemen en vragen van deze moderne tijd. Evenals Richard Shakarian heeft hij ontdekt, dat er IEMAND is, die niet alleen aan onze noden tegemoet komt, maar ook aan die van anderen om ons heen.

Een echte doorbraak
Richard Shakarian
blz. 2

Nalopers zijn doodlopers
Hans van Dingstee
blz. 9

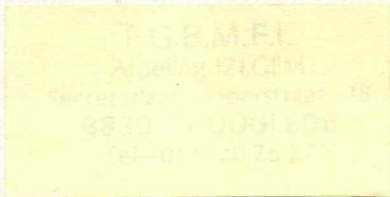
Een dokterspraktijk
Dr. Tom Penistan
blz. 15

Een gewone kerel
Dave Kelly
blz. 6

Internationale Gemeenschap Van Volle Evangelie Zakenlieden

Voor nadere informatie kunt u contact opnemen met:

In dit tijdschrift kunt u lezen hoe God belang stelt in gewone mensen, teneinde hen te helpen in hun alledaagse omstandigheden. U zult ook ontdekken, dat het mogelijk is een persoonlijke relatie met God te hebben.

Wilt u meer exemplaren van STEM voor uzelf of uw vrienden hebben, gebruik dan de coupon van blz. 19.

Laat dit tijdschrift niet rondslingeren ... Geef het door aan een vriend!